

„A malomba három tarka macska...”

Vasárnap reggel arra ébredtem a szemerkélő esőcskét látván, hogy – „Húúúúúúúú!!!!!!... de jó volt a tegnapi biciklitúra!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

(..amire föl el is mentem a templomba megköszönni a szép időjárást, ahonnan kifelé jövet a buszmegállóig esernyő alatt majdnem bőrig áztam)

A túra előtt néhány héttel ránéztem az „Időjósra”, és azt láttam, hogy az nap ’<eső>!!!

Azonnal elkezdtem alkudozni a Nagy Időjárásfelelőssel!

Egy hét múlva megint bátorkodtam ránézni az időképre – arra a napra még mindig határozottan <eső>. További kemény alkudozás.

A túra napja közeledett, de az <eső> arra a napra nem mozdult el. Az „alkudozás” is maradt határozottan „kemény”.

Az utolsó napokon hallatszott, hogy az <eső> esetleg csúszik egy napot.

Szombat - Mohács, Széchenyi térről családias létszámmal indultunk. Első megálló II. Lajos emlékműnél – aki éppen (egy híján) 500 évvel ezelőtt vesztette el Mohácsnál a csatát, „Magyarországot”, és sajnos sok-sok ezrekkel együtt saját életét is.

Itt a létszám kissé feltöltődött. Irány tovább – a Szent Miklós Vízi- és Taposómalomhoz.

Egy nagyon különleges és tanulságos élmény a vezetés és ismertetés, amely összeköti a múltat a jelen technológiáival, és rávilágít a kézműves munka fontosságára és értékére a modern világban.

Minden tiszteletünk a tulajdonosnak és a felújítást végző szakembereknek!

A látogatók maguk is kipróbálhatják a taposómalom működtetését – óriási élmény!

Meg az ide illeszkedő mondások és rímek – „...egyik szital, másik rostál, harmadik követ vág, harmadik követ vág...” „kő kövön nem marad..”, meg a vonalkódos zsákok!

Somberek nem rendelkezik római Colosseummal, a párizsi Eiffel-toronnyal, a New York-i Szabadság-szoborral, de Sombereken minden házat érdemes megnézni – rend, rendezettség, ápoltság házon, ház előtt és udvaron! Lakják magyarok, németek, szerbek, horvátok, akik nem egymás ellen harcoskodnak, hanem egymásért és pláne a falujukért küzdenek.

Következő megálló Fekeden: ismét a gyönyörűen, itteni hagyomány szerint felújított porták látványa, és pláne a Trábert Hof. Stifoldert sajnos mégsem láttunk, kóstolót nem rendeltünk, de egy-két sütit, házilag „összeállított” üdítőmixet, kávét elfogyasztottunk.

Kinézve láttuk, hogy beúszik egy-két felhő, innen elinduláskor valóban érzékelünk is egy-két esőcseppet, de ezek számát talán még meg is bírtuk volna számolni a két kezünkön (összesen a két kezeinken...).

Földes úton át tovább, el a Kisgeresdi kilátó mellett, Geresdlakra, ahol megrendeltük a Mézeskalácmúzeum kinyitást és látogatást... Kiderült, hogy itt nem csak mézeskalácsok vannak, hanem egyéb kincsek a falu néprajzi történetéből, ami olyan gazdag, hogy csak impressziókat tudtunk belőle gyűjteni, és megígértük, hogy egy következő túra alkalmával visszajövünk egy tüzetesebb látogatásra.

DE – a MÉZESKALÁCSFALU !!! – az ottani látványtól és idegenvezetéstől egyik ámulatból a másikba estünk!!!.... és egy nagyon rossz hírt hallottunk = az alábbi mondat elolvasása csak 18 éven felülieknek: –... a következő mézeskalácsfalu „megépítése” előtt az előző „falu” megy a kukába...

Aztán „összeszedtük magunkat, feltápáskodtunk”, és gyönyörködtünk tovább a mesterművekben... mire kiléptünk a kapun, már csak a szépre emlékeztünk.

Hazafelé még egy kis ízelítő a „Baranyai dombság” domborzati intezeitéséből, de a túra utolsó nem kevés kilométereit lejtőn és hátszéllal tettük. Csilla megkérdezte: „biztos, hogy jófelé megyünk???”

Jó volt egy nagyon kellemes biciklizni jó társasággal!

Lovas Monika /túravezető